

## Po zimi.

### Snežinke padajo ...

Snežinke sipljejo se z neba  
Na tiho plan.

Otožno vrabček čivka,  
Oj, čivka sred poljan.

Pa smeje zimica se zvita  
In mehki sneg:

„Oj, vrabček nima zrnec,  
Oj, krasti je pa greh!“

Le padaj, snežec beli, padaj,  
Čez dol in grič —  
Kaj zobal bode vrabček,  
Ne skrbi, skrbi nič ...

Pri nas je v kašči žita,  
Oj, še dovolj  
Dotlej, da ti izgineš  
Z bregov in polj.

*Semjanov.*

### Ptiček pozimi.

Mrzel veter piha  
Čez sneženo plan;  
O, kako otožen  
Si ti, zimski dan!

Žalostno snežinke  
Naletujejo;  
V snegu drobne ptičke  
Pa zmrzujejo.

„Mraz in glad ob enem —  
Oj, to je hudó!  
Dajte nam dróbtinic,  
Prosimo lepó!“

Blagor tisti hiši,  
Ki postreže nam:  
Sadja bo čez leto  
Jim napolnjen hram!“

*Saturnin.*

### Jelčice

Jelčice šumiyo v gozdu  
Pesmico skrivnostno,  
Stresajo košate veje,  
Tiho se smehljajo:

„Glejte, glejte, me le mlade  
Smo ostale v zimi,  
Krona nas zelena diči  
Ista kot spomladi ...“

Ali iz oblakov temnih  
Beli snežec splava,  
Jelkam vejice pobeli  
In smehlja se tiho.

Jelke nagnejo vršičke,  
Tiho se solzijo,  
Snežec beli neprestano  
Nanje naletava ...

*A. P. Grigorjev.*

### Zimska burja.

Na poljani v belem snežcu  
Bele brezice stojé,  
Lunica pó nebu plóve,  
Zlate zvezde se blesté.

Vse leskeče v žarnem siju  
Kot kristalni, bajni grad, —  
Kar priveje ljuta burja  
Do zatišja mirnih trat.

Pa zaraja in zapleše, —  
Bele breze jokajo,  
V temnem gozdu hrastom močnim  
Trde veje pokajo.

In krog kočic tihih v vasi  
Žvižga, tuli, kar se dá,  
Drobna deca po ležiščih  
Že pred volkom trepeta ...

*Sokolov.*

### Ob peči.

Zunaj noč je, snežni metež,  
Črna, mrzla zimska noč,  
Kot volkulja burja tuli  
Okrog vaških koč.

V kočah pa je gôrko, svetlo,  
Krog zakurjene pečí;  
Deca radostno poslušá  
Bajke davnih dni.

Bajke, pravljice, povesi,  
Pravi deci sivi ded,  
In spomini vsem hitijo  
V čase davnih let...

*Taras Vaziljev.*

### Skrbi.

Sredi polja snežnega  
Raste mlada lipa,  
Velo listje se po tleh  
Ji z vejvja sipa.

A odejo belo spet  
Bode izgubila,  
Ko se kroginkrog pomlad  
Nova bo zbudila.

Le skrbi odeje mi  
Prej ne odložimo,  
Da v neznanem svetu se  
V Bogu prebudimo.

*Slavko Slavič.*

### Starček po zimi.

Le zašumi pesem tožno  
O mladosti zlati, gozd!  
In spominjaj me na rožno,  
Žarnopisano mladost.

Takrat, v oni dobi jasni,  
S cvetjem mi cveteli smo;

O, kje zdaj ste časi krasni!  
Mi že osiveli smo...

Le zašumi pesem tožno,  
S snegom kriti zemski gaj;  
In opevaj vigred rožno —  
Blaženi življenja maj!

*Slavko Slavič.*

### Kje?...

Kje je ptička mladokrila,  
Da zapoje pesem milo,  
Da mi srce utolaži  
In prežene žalost tiho?

Kje je cvetka drobno lista,  
Da jo posadim si v lonček,  
Da bo cvela v beli zimi  
In dehtela mi po sobi?

Kje je ribica srebrna,  
Da na trnek jo ujamem,  
Da prinese mi iz morja  
Prstan s svetlim diamantom?

Kje je sreča zlatolaska,  
Da mi posladi življenje  
In mi lepi raj ustvari,  
V srce pomlad spet pričara?...  
*Zvonimir.*



## Vsak pol.



vema gospodoma je težko služiti. Pa je tudi težko služiti gospodarju in obenem gospodinja.

To je izkusil prav zgodaj Jurček Češminov.

„Kaj pa zdaj?“ so ga vprašali oče, ko je prinesel zadnje šolsko naznanilo domov.

„Ali boš kmet, ali mizar, ali zidar, ali čevljar ali kaj boš?“

Jurček je ostal pri zadnjem. Precej drugi dan sta odrinila z očetom k čevljarju Fortuni.